

Ang Pahayag ni Hesukristo - Bilang Dalawa

Mga Pangalan ng Tipan

Jeff Pippenger

2023-08-10

Marami akong inilagay sa mga naunang artikulo sa pagtatangkang mailatag sa pasimula ang ilang pangunahing puntong sanggunian. Ngayon ay sisikapin kong maging higit na nakatuon sa mismong paksa na tinatalakay. Maraming salamat sa inyong pagtitiyaga.

Buhat pa nang pasimula, nagsisikap ang Diyos na palalimin ang ating pagkaunawa kung sino at ano Siya. Sa gawaing iyon ay gumamit Siya ng ilang pamamaraan upang tulungan ang mga tao na maunawaan ang mga ipinahayag hinggil sa Kanya, at isa sa mga pamamaraang iyon ay ang paggamit Niya ng “mga pangalan,” kapwa ang maraming pangalang ibinigay sa Diyos sa Kasulatan, at gayundin ang mga pangalang ibinigay sa Kanyang mga hinirang na kinatawan. Humihirang Siya ng mga kinatawan ng kasamaan at ng kabutihan.

Ginamit din Niya ang mga pagbabago sa dispensasyon ng Kaniyang hinirang na bayang tipan upang unti-unting mapalawak, sa paglipas ng kasaysayan, ang pagkaunawa sa Kaniyang katangian. Samakatuwid, ang mga kasaysayan ng mga pagbabago sa dispensasyon ng tipan, sa iba’t ibang paraan, ay nagbibigay-saksi rin sa pagpapalawig ng katotohanan ng Kaniyang katangian at kalikasan.

Kung lalapitan natin ang unang kabanata ng Pahayag bilang panimula at susi sa mga kasunod na kabanata, matatagpuan natin sa pambungad na kabanata ang ilang katotohanang nakaaapekto sa nalalabi ng aklat. Isa sa mga katotohanang iyon ay may kinalaman sa kung sino si Jesucristo, at hindi lamang na Siya ang Alpha at Omega. Kung may isang katotohanang inilalahad sa unang kabanata ng Pahayag, walang pasubaling ito’y isang kasalukuyang katotohanang pangsubok para sa huling salinlahi, ang huling salinlahing ito ang “lahing hirang” na tinukoy ni Pedro.

Isa sa mga katangian ng likas ni Cristo na ating sinasaliksik ay ang pagkilala ni Cristo sa pasimula mula sa wakas. Ang panahong pinagtibay ni Cristo ang tipan sa marami sa loob ng isang sanlinggo ay kumakatawan sa isang pagbabago sa dispensasyon ng tipan mula sa literal tungo sa espirituwal na Israel. Ang mga pagbabago sa dispensasyon na tinukoy sa Kasulatan, na pawang nagsasalita tungkol sa paglago ng kaalaman hinggil sa likas at pag-iral ni Cristo, ay sina Abram, Isaac, Jacob, Joseph, Moses, Cristo, William Miller at ang isandaan at apatnapu't apat na libo. Mayroon pang isang linya ng mga pagbabago sa dispensasyon na inilalatag sa ibabaw ng linyang iyon na tumutukoy sa pitong dispensasyon ng iglesia ng Diyos na kinakatawan ng pitong iglesia sa Apocalipsis 2 at 3, ngunit hindi muna natin tatalakayin ang mga iyon. Nagkaroon ng pagbabago sa dispensasyon kina Adan at Eba na kinakatawan ng kalagayan bago ang kanilang pagkahulog at pagkatapos ng kanilang pagkahulog, at siyempre isang pagbabago ng mga dispensasyon mula bago ang baha hanggang pagkatapos ng baha sa kapanahunan ni Noe. Lahat ng mga linyang ito ay nag-aambag sa liwanag na ating tinatalakay, ngunit ang pinagtutuunan natin ngayon ay ang bayang

hinirang.

Nang sinimulan ni Cristo ang Kaniyang ministeryo sa pasimula ng sanlinggo ng tipan, Siya ay nabautismuhan.

At nang mabautismuhan si Jesus, pagdaka’y umahon siya mula sa tubig; at narito, nabuksan sa kaniya ang mga langit, at nakita niya ang Espiritu ng Diyos na bumababang tulad ng isang kalapati at dumapo sa kaniya; at narito, isang tinig mula sa langit na nagsasabi, Ito ang aking minamahal na Anak, na siya’y lubos kong kinalulugdan. Mateo 3:16, 17.

Ang pinakaunang winika ng Diyos—nang umahon si Jesus mula sa tubig, na sa gayon ay nagsilbing pasimula ng sanlinggo ng tipan—ay ang pahayag ng Ama na si Jesus ang Anak ng Diyos. Kung nauunawaan natin ang “alituntunin ng unang pagbanggit,” makapangyarihan ang katotohanang iyon. Kung hindi, hindi ito gaanong makapangyarihan.

Nang pasimula, nilikha ng Diyos ang langit at ang lupa. At ang lupa ay walang anyo at walang laman; at kadiliman ang sumasa ibabaw ng kalaliman. At ang Espiritu ng Diyos ay kumikilos sa ibabaw ng mga tubig. Henesis 1:1, 2.

Gaya ng nasa Henesis, ang seremonya ng pagpapahid ng langis ay nagpapakilala ng tatlong Persona ng Pagka-Diyos.

Ang katotohanang si Jesus ang Anak ng Diyos, ang Anak ni David, at ang Anak ng Tao ay palagiang bumagabag sa mga eskriba at mga Fariseo sa mga sumunod na tatlo at kalahating taon. Sa makahulang diwa, nagbago si Jesus mula sa “Jesus” tungo sa “Jesucristo” sa Kanyang bautismo. Nang mabautismuhan si Jesus, Siya ay naging “Cristo,” na ang kahulugan ay “ang Pinahiran” at siyang salitang “Mesiya” sa wikang Hebreo. At siyempre, inaasahan ng mga Hebreo ang isang Mesiya at nalalaman nilang Siya ay magiging Anak ni David. Nang Siya ay “pinahiran” upang simulan ang pinakabanal na tatlo at kalahating taon ng kasaysayan ng daigdig, nakita Niya ang Espiritu Santo na bumababa at narinig Niya ang Kanyang Ama na nagsasalita.

Isang lubhang malalim na seremonya ng pagpapahid ng langis ang naganap, at ang mensaheng ipinahayag tungkol sa Kanya at sa Kanyang gawain ay ito: “Siya ang Anak ng Diyos.” Higit na nakababahala para sa mga Hudyo, hindi lamang ang pahayag na Siya ang Anak ng Diyos, kundi ang mismong pag-aangkin Niya—bilang Anak ng Diyos—na Siya ay Diyos. Hindi matanggap ng mga Hudyo ang itinuturing nilang gayong kalapastanganang pag-aangkin! Ang dilema ng mga Hudyo ay ang dilema ni Abraham—sapagkat si Abraham ang ama ng mga Hudyo, ang ama ng tipan, at gayundin ang sagisag ng pananampalatayang hinihingi upang tumalima sa mga tuntunin ng tipan.

Ang paglalarawan ni Abraham ng pananampalatayang kinakailangan upang makapasok sa isang ugnayang tipan sa Diyos ay nangangailangan na masubok ang iyong pananampalataya. Ang pagsubok kay Abraham, na magpapatunay kung ang kanyang pananampalataya ay tunay o pawang pagpapalagay lamang, ay nakasalig sa pagpapakita kung susunod ba siya sa salita ng Diyos—kahit pa tila sumasalungat iyon sa nauna nang salita ng Diyos. Alam ni Abraham na ang paghahandog ng tao ay pagpaslang at na iyon ay kumakatawan sa mga gawi ng idolatriya ng mga bayang

sumasamba sa diyus-diyosan na kasama niyang tinitirhan noon. Mula pa sa pasimula ng kanilang kasaysayan ng tipan, alam ng mga eskriba at mga Pariseo na iisa lamang ang Diyos, at alam din nila na si Jesus ay nag-aangking ikalawang Diyos. Sinusubok sila sa kanilang pangwakas na pagsubok.

Dinggin mo, O Israel: ang Panginoong ating Diyos ay iisang Panginoon. Deuteronomio 6:4.

Sa mismong salaysay kung saan itinala ni Moises ang naunang talata, ipinaalam na ng Diyos kay Moises na mula roon ay kikilalanin Siya bilang Jehova. Hindi na lamang Siya kikilalanin bilang ang Panginoong Diyos na Makapangyarihan sa Lahat, kundi mula roon at pasulong ay kikilalanin Siya bilang Jehova. Sa mismong salaysay ding iyon, habang lalo Niyang pinadadakila ang pagkaunawa sa Kanyang pagkakakilanlan gaya ng inihahayag ng Kanyang mga pangalan, mahigpit din Niyang ipinabatid sa sinaunang Israel na ang Diyos ay iisang Diyos. Ano ang dapat isipin ng mga Judio sa kapanahunan ni Cristo?

Sa huling yugto ng Kanyang ministeryo, nang umabot ito sa kasukdulan nito sa Matagumpay na Pagpasok sa Jerusalem, muling nagitla ang mga Judio na pinahihintulutan ni Jesus ang mga bata na umawit ng papuri sa Kanya.

At ang mga pulutong na nauna, at ang mga pulutong na sumunod, ay nagsisigawan, na nagsasabi, Hosana sa Anak ni David: Mapalad ang pumaparito sa pangalan ng Panginoon; Hosana sa Kataastaasan. Mateo 21:9.

Ang liriko ng awit na lubhang ikinagalit ng mga Pariseo ay ang bahaging nagpapakilala kay Jesus bilang Anak ni David at gayundin ang pagtutukoy na ang Anak ni David ay ang pangalan ng Panginoon. Sa pasimula ng Kaniyang ministeryo, sa maluwalhating pagpasok, at, siyempre, sa krus, ang kontrobersiya ay kinabibilangan ng kaguluhan hinggil sa pangalan ni Jesus.

Pagkatapos ay sinabi ng mga punong saserdote ng mga Hudyo kay Pilato, "Huwag mong isulat, 'Ang Hari ng mga Hudyo'; kundi, 'Sinabi niya, Ako ang Hari ng mga Hudyo'." Juan 19:21.

Siyempre, sa diwa'y tama sana kung binago ni Pilato ang nakasulat upang sabihin, "Ako nga, Hari ng mga Hudyo," sapagkat ang "Ako nga" ang pangalang muli't muling inihayag ni Jesus tungkol sa Kaniyang sarili. Siyempre, ang paggamit ng gayong baluktot na lohika upang baguhin ang Salita ng Diyos, lalo na kung ito ang salaysay ng krus, ay isang bagay na kailanman ay hindi gagawin ng mga tao—hindi ba? Si Jesus ang "Hari ng mga Hudyo," ngunit Siya rin ang "Ako nga," kaya't ang pahayag na "Ako nga, Hari ng mga Hudyo" ay, sa isang diwa, tama, ngunit hindi ito ang punto.

Mula sa simula, sa buong kalagitnaan, at hanggang sa katapusan ng tatlo at kalahating taon, ang Kanyang pangalan ay naging paksa ng matinding pagtatalo. Maraming bagay ang dapat unawain hinggil sa pagkakasunod-sunod ng mga pangalang kaugnay ng tipan, ngunit dito nais kong ipakita na nagkaroon ng isang pagyanig sa katapusan ng sinaunang Israel, sa loob ng iglesya ng mga Judio, na may kinalaman sa pangalan ni Cristo. Bilang Anak ni David, taglay Niya ang mga kredensiyal upang maging ang Mesiyas; bilang Anak ng Diyos (sa diwang Siya rin ay Diyos), at bilang Anak ng Tao, si Jesus ay nagharap ng isang napakalaking pagsubok sa bayang hinirang.

Paanong maipag-aangkin ng taong ito na Siya ay Diyos at gayundin Anak ng Diyos, samantalang si Moises, sa pasimula ng kanilang kasaysayan ng tipan, ay naging napakalinaw sa pagtuturo na ang Diyos ay iisang Diyos?

Subalit iyon ang layunin ng pamumuhay ni Cristo sa gitna ng mga tao. Ang Diyos ay nasa Kaniya na pinagkakasundo ang mga tao sa Kaniyang sarili, at ginagawa Niya ito sa pamamagitan ng pagpapahintulot sa mga tao na makita si Jesus, na tahasan at tuwirang nagturo na kung nakita ninyo Siya—nakita ninyo ang Ama. Ang kasaysayang ito ay kumakatawan sa pagwawakas ng literal na Israel bilang hinirang na bayan ng Diyos, at sa pasimula pa lamang ay tinampukan ito ng isang kontrobersiya hinggil sa kung sino at ano ang Diyos.

At sinabi ni Paraon, Sino ang Panginoon, upang sundin ko ang kaniyang tinig at payaunin ang Israel? Hindi ko nakikilala ang Panginoon, ni hindi ko papayaunin ang Israel. Exodo 5:2.

Ang Faraon ay hindi lamang sagisag ng ateistikong pagsalungat sa pagkakilala sa Diyos, kundi nagpapahayag din ng pagkaunawang Ehipsiyo hinggil sa Diyos ni Abraham. At paulit-ulit na sinabi ng Panginoon na ang Kanyang mga kagila-gilalas na gawa sa Ehipto ay upang makilala ng sangkatauhan kung sino Siya. Ang kasaysayan ng pasimula ng literal na Israel bilang hinirang na bayan ng Diyos ay nagsisilbing tipo ng wakas.

Sa kapwa kasaysayan ay may kakulangan sa pagkaunawa kung sino at ano ang Diyos, na may kaugnayan sa Kanyang iba't ibang pangalan; ngunit higit na mahalaga sa ating pagsasaalang-alang ang katotohanang ang kasaysayan ni Cristo, sa pagwawakas ng Israel bilang bayang hinirang, ay itinutukoy na ang isang pangunahing dahilan kung bakit natitiod ang mga Judio sa pagtanggap sa kanilang Mesiyas ay sapagkat alam nila na, sa pasimula ng kanilang kasaysayan ng tipan, ipinahayag ng Salita ng Diyos na Siya ay iisang Diyos. Kaylaking suliranin!

At pagkatapos niyon, hindi na sila nangahas magtanong sa kanya ng anuman. At sinabi niya sa kanila, Paano nila sinasabi na ang Cristo ay anak ni David? At si David mismo ay sinasabi sa aklat ng mga Awit, "Sinabi ng Panginoon sa aking Panginoon, Umupo ka sa aking kanan, hanggang sa gawin ko ang iyong mga kaaway na tuntungan ng iyong mga paa." Kaya't tinatawag siya ni David na Panginoon; kung gayon, paanong siya'y anak niya? Lucas 20:40-44.

Ito ang panghuling yugto ng tanungan at sagutan para sa mga Hudyo, sapagkat matapos ang pakikipag-ugnayang iyon, "hindi na sila nangahas magtanong sa Kaniya ng anuman." Katatapos lamang Niyang sagutin ang panghuling tanong ng Kaniyang ministryo para sa nawawalang sambahayan (at laging may nawawalang sambahayan sa salaysay na propetiko), at pagkatapos ay binuksan Niya ang paksa tungkol sa Kaniyang pangalan bilang "Anak ni David," at kaya nga bilang ang Mesiyas. Sa kabuuan ng tatlo't kalahating taon, kasama sa pagtatalo ang iba't ibang Kaniyang mga pangalan, na kumakatawan sa Kaniyang pagkatao at likas. Ang Kaniyang pangalan ay tinalakay sa pasimula, sa Kaniyang bautismo, at pagkatapos sa Kaniyang huling pakikipag-ugnayan sa nawawalang sambahayan sa matagumpay na pagpasok at sa krus, bukod pa sa iba pang mga bahagi ng mga Ebanghelyo.

Nagtipon ang mga Fariseo sa paligid ni Jesus habang sinasagot Niya ang tanong ng eskriba. At pagharap Niya ay tinanong Niya sila: “Ano ang akala ninyo tungkol kay Cristo? Kaninong Anak Siya?” Ang tanong na ito ay binalak upang subukin ang kanilang paniniwala hinggil sa Mesiyas—upang ipakita kung Siya ba’y itinuturing lamang nila na tao o Anak ng Diyos. Isang koro ng mga tinig ang sumagot, “Ang Anak ni David.” Ito ang titulong ibinigay ng propesiya sa Mesiyas. Nang ihayag ni Jesus ang Kanyang pagka-Diyos sa pamamagitan ng Kanyang makapangyarihang mga himala, nang pagalingin Niya ang mga maysakit at buhayin ang mga patay, nagtanungan ang mga tao, “Hindi ba ito ang Anak ni David?” Ang babaing Sirofenicia, si Bartimaeus na bulag, at marami pang iba ay sumigaw sa Kanya para sa tulong, “Maawa Ka sa akin, O Panginoon, Ikaw na Anak ni David.” Matthew 15:22. Habang sumasakay Siya papasok sa Jerusalem, Siya ay sinalubong ng masayang sigaw, “Hosanna sa Anak ni David: Mapalad ang dumarating sa pangalan ng Panginoon.” Matthew 21:9. At ang maliliit na bata sa templo ay nang araw na yaon ay inulit ang gayong masayang pag-ukol ng papuri. Ngunit marami sa mga tumatawag kay Jesus na Anak ni David ay hindi kumikilala sa Kanyang pagka-Diyos. Hindi nila nauunawaan na ang Anak ni David ay Siya ring Anak ng Diyos.

Bilang tugon sa pahayag na si Cristo ay Anak ni David, sinabi ni Jesus, "Kung gayon, paanong tinatawag ni David sa Espiritu [ang Espiritu ng Inspirasyon mula sa Diyos] Siya na Panginoon, na sinasabi, 'Sinabi ng Panginoon sa aking Panginoon, Umupo Ka sa Aking kanan, hanggang gawin Ko ang Iyong mga kaaway na tuntungan ng Iyong mga paa'? Kung tinatawag nga Siya ni David na Panginoon, paano nga Siya anak niya?" At walang sinuman ang nakasagot sa Kanya ng kahit isang salita, ni may sinumang nangahas mula sa araw na yaon na magtanong pa sa Kanya ng anuman pang mga tanong. *The Desire of Ages*, 609.

Ang Kanyang pagpapahid bilang Mesiyas at ang Kanyang huling pakikisalamuha sa mga yaong Kanyang pinarito upang iligtas ay tumutukoy sa Kanyang pagka-Diyos, sa simbolismo ng Kanyang mga pangalan, at, siyempre, sa tuntunin ng unang pagbanggit. Tinapos ni Hesus ang Kanyang tuwirang gawain para sa mga Judio sa pamamagitan ng paggamit sa kasaysayan ng literal na David upang magturo tungkol sa espirituwal na David. Bakit babanggitin ni David kung kailan sinasabi ng Panginoon sa Panginoon na umupo sa trono kasama Niya? Sapagkat si Haring David sa pasimula ay kumakatawan sa espirituwal na Haring David sa wakas. Ang tanging paraan upang wastong maunawaan ang huling pahayag ni Hesus sa nawawalang sambahayan ay ang mailapat ang tuntunin ng unang pagbanggit, na hindi maisasagawa kung hindi mo alam ang tuntuning iyon.

Ang Kaniyang huling pahayag sa naliligaw na sambahayan ay nangangailangan ng pagkaunawa sa panuntunan ng unang pagbanggit upang maunawaan. Ginamit ni Jesus si David at ang anak ni David upang iharap ang katotohanan sa naliligaw na sambahayan para sa Kaniyang huling pahayag. Sapagkat sila nga, sa katunayan, ang sambahayan ni David. Kaya’t ibinaling ni Jesus ang ama (si David) tungo sa (Anak ni David), at ibinaling din Niya ang anak (ni David) tungo sa kaniyang ama (si David). Ibinaling Niya ang ama tungo sa anak, gaya ng ipinahuhula na gagawin ng mensahe ni Elias sa “mga huling araw.” Iyon ang Kaniyang huling mensahe sa sinaunang literal na Israel at iyon ay isang mensaheng Elias, sapagkat batay iyon sa panuntunan ng unang pagbanggit. Samakatuwid, pinagtibay din ng panuntunan ng unang pagbanggit ang mensahe ni Jesus bilang isang mensaheng Elias, batay sa panuntunan mismo. Ipinag-uutos ng panuntunan ng

unang pagbanggit na kung ang mensaheng Elias ni Juan Bautista ang unang bahagi ng huling babalang mensahe para sa naliligaw na sambahayan ng Israel, kung gayo’y ang huling mensaheng ibinigay sa kanila ay magiging mensaheng Elias din. At gayon nga...

Mula sa lahat ng ito, ihahango ko ngayon ang isang puntong nakabatay sa panuntunan ng unang pagbanggit—ang Alpha at Omega. Nagkaroon, sa pasimula ng sinaunang Israel, ng isang pagtatalo hinggil sa pag-unawa kung sino at ano ang Diyos, na naging huwaran ng gayunding pagtatalo sa wakas ng sinaunang Israel. Sa wakas ng sinaunang Israel, kabilang sa gawain ni Cristo ang pagtuturo sa nawawalang sambahayan ng Israel kung sino at ano ang Diyos. Sa kasaysayan ng wakas ay nagkaroon ng pagsalungat kay Cristo na nakabatay sa isang orihinal na katotohanang itinatag sa pasimula. Ang makabagong espirituwal na Israel ay magtataglay ng gayunding mga katangiang propetiko sa kanilang kasaysayan.

Sa pasimula ng Adventismo, ipinababatid sa atin ng mga mananalaysay na ang mga Millerites ay pangunahing binubuo ng dalawang denominasyong Kristiyano: ang mga Metodista at ang Christian Connection. Ang mga pangunahing paniniwala ng Metodismo ay nakabatay sa wastong pamumuhay-Kristiyano. Mayroon silang "metodo." Ang pangunahing paniniwala ng Christian Connection ay maaaring ibuod bilang pagtutol sa doktrinang Katoliko ng Trinidad.

Batay sa lawak na inabot ng aking pananaliksik, halos buong pamunuan ng mga Millerite ay nanindigan sa doktrinang iyon ng Christian Connection. Maraming sangay ng Seventh-day Adventist Reform Movement (SDARM) na patuloy na naninindigan sa at isinusulong ang orihinal na pagkaunawa ng mga Millerite hinggil sa “anti-trinitarianism.” Isang dilema (at kasalukuyang pinagmumulan ng kontrobersiya) para sa mga nananatili sa pagkaunawang pionero ang naging, at palaging mananatili, kung paano tutugunan ang maraming iba’t ibang sipi kung saan tuwirang sinasalungat ni Sister White ang posisyong doktrinal na kanilang pinanghahawakan at isinusulong?

Ako’y inatasang sabihin: Ang mga saloobin ng mga naghahanap ng maunlad na mga kaisipang makaagham ay hindi dapat pagkatiwalaan. Inilalahad ang ganitong mga paglalarawan: ‘Ang Ama ay gaya ng ilaw na di-nakikita: ang Anak ay gaya ng ilaw na nagkatawang-anyo; ang Espiritu ay ang ilaw na ibinubuhos sa lahat ng dako.’ ‘Ang Ama ay gaya ng hamog, di-nakikitang singaw; ang Anak ay gaya ng hamog na natipon sa marikit na anyo; ang Espiritu ay gaya ng hamog na bumagsak sa luklukan ng buhay.’ Isa pang paglalarawan: ‘Ang Ama ay gaya ng di-nakikitang singaw; ang Anak ay gaya ng ulap na tila tingga; ang Espiritu ay ulan na bumagsak at gumagawa sa nakapagpapasiglang kapangyarihan.’

Ang lahat ng mga espirituwalistikong paglalarawang ito ay pawang kawalan lamang. Ang mga ito ay hindi ganap, hindi totoo. Pinahihina at pinabababa nila ang Kamahalan na walang anumang makalupang wangis na maihahambing dito. Ang Diyos ay hindi maihahambing sa mga bagay na ginawa ng Kanyang mga kamay. Ang mga ito ay pawang makalupang bagay, nagdurusa sa ilalim ng sumpa ng Diyos dahil sa mga kasalanan ng tao. Ang Ama ay hindi mailalarawan sa pamamagitan ng mga bagay sa lupa. Ang Ama ang buong kapuspusan ng Pagka-Diyos sa katawan, at hindi nakikita sa paningin ng may-kamatayan.

Ang Anak ang buong kapuspusan ng Pagka-Diyos na nahayag. Ipinahahayag ng Salita ng Diyos na Siya ay ‘ang tumpak na larawan ng Kanyang Persona.’ ‘Sapagkat gayon na lamang ang pag-ibig ng Diyos sa sanlibutan, na ibinigay Niya ang Kanyang bugtong na Anak, upang ang sinumang sumasampalataya sa Kanya ay hindi mapahamak, kundi magkaroon ng buhay na walang hanggan.’ Dito ay ipinakikita ang pagka-Persona ng Ama.

Ang Mang-aaliw na ipinangako ni Cristo na ipadadala pagkaraan Niyang umakyat sa langit ay ang Espiritu sa buong kapuspusan ng Pagka-Diyos, na nagpapamalas ng kapangyarihan ng banal na biyaya sa lahat ng tumatanggap at sumasampalataya kay Cristo bilang sariling Tagapagligtas. May tatlong buhay na persona sa makalangit na triyo; sa pangalan ng tatlong dakilang kapangyarihang ito—ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu Santo—ang mga tumatanggap kay Cristo sa pamamagitan ng buhay na pananampalataya ay binabautismuhan, at ang mga kapangyarihang ito ay makikipagtulungan sa masunuring mga nasasakupan ng langit sa kanilang pagsisikap na mamuhay ng bagong buhay kay Cristo. Espesyal na mga Patotoo, Serye B, bilang 7, 62, 63.

Tinukoy ng sipi ang “mga saloobin ng mga naglalarawan sa Ama, sa Anak, at sa Espiritu” bilang “mga bagay sa lupa.” Pagkatapos ay sinabi niya, “Ang Ama ay hindi maaaring ilarawan sa pamamagitan ng mga bagay sa lupa.” Pansinin ang dalawang puntong kanyang itinatanghal, bagaman maaaring wari’y may isang pagsalungatan. Kinikilala niya ang isang maling paglalarawan ng Pagka-Diyos na tumutukoy, kung baga, sa tatlong diyos. Mali nga ang paglalarawang iyon tungkol sa Pagka-Diyos, subalit hindi siya nagbabanggit ng anumang puna hinggil sa katotohanang ang maling depinisyon ng Pagka-Diyos ay mali rin sapagkat mali ang bilang ng mga diyos sa Pagka-Diyos.

Pansinin din na sinasabi niya na ang mga bagay ng daigdig ay hindi maaaring gamitin upang ilarawan ang Ama. Sa mismong pahayag na iyon, siya mismo ay gumagamit ng mga bagay ng daigdig. Ang mga tao ang may mga anak, mga ina, mga ama, mga tiyahin, at mga pinsan. At sinasabi sa atin ni Jesus na wala nang pag-aasawa sa langit at sa lupang ginawang bago, sapagkat tayo’y magiging tulad ng mga anghel. Walang mga anghel na lalaki o babae. Ang mga terminong ginagamit ng mga tao upang itakda ang kanilang mga ugnayan sa isa’t isa ay ginamit ng Diyos upang turuan tayo tungkol sa Kanyang kalikasan at karakter, ngunit maging ang “mga bagay ng daigdig” na ginamit ng inspirasyon upang turuan ang mga tao tungkol sa kalikasan at karakter ng Diyos ay hindi sakdal.

Ipinabatid sa atin na, "Mayroong tatlong buhay na persona ng makalangit na trio" ... "ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu Santo." Kasuklam-suklam na iugnay ang makalupang espiritistang saloobin sa tatlong personang ito, ngunit hindi kasuklam-suklam na iugnay ang "pangalan ng tatlong dakilang kapangyarihang ito" sa biblikal na kahulugan ng Pagka-Diyos.

Sinasabi ng propetisa na “ang pangalan” ng tatlong dakilang kapangyarihang bumubuo sa Pagka-Diyos ay ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu Santo. Gaya ng bawat katotohanang biblikal, kapag pinagsama-sama nang linya sa linya, ang ganap na patotoo ay dapat binubuo ng bawat palatandaan na ipinahayag. Ang mga patotoo ng mga propeta ay dapat pagsamahin. Ibinibigay ni Daniel ang pangalang Palmoni kay Cristo (bukod sa iba pang mga pangalan, ngunit ito’y

halimbawa lamang). Tinatawag Siya ni Juan na ang Alpha at Omega at tinatawag Siya ni Moises na Jehova. Ayon kay Ellen White, ang Kanyang pangalan ay ang Ama, ang Anak, at ang Espiritu Santo.

Si Satanas ay . . . walang tigil na ipinapasok ang huwad—upang ilayo mula sa katotohanan. Ang pinakahuling panlilinlang ni Satanas ay ang ipawalang-saysay ang patotoo ng Espiritu ng Diyos. 'Kung saan walang pangitain, ang bayan ay napapahamak' (Kawikaan 29:18). Si Satanas ay kikilos nang may katusuhan, sa iba't ibang paraan at sa pamamagitan ng iba't ibang kasangkapan, upang yanigin ang pagtitiwala ng nalalabing bayan ng Diyos sa tunay na patotoo.

Mag-aalab ang isang satanikong pagkapoot laban sa mga Patotoo. Ang mga pagkilos ni Satanas ay ang pagyayanig sa pananampalataya ng mga iglesia sa mga ito, sapagkat ito ang dahilan: Hindi magkakaroon si Satanas ng gayon kalinaw na landas upang ipasok ang kaniyang mga panlilinlang at gapusin ang mga kaluluwa sa kaniyang mga delusyon kung ang mga babala, mga pagsaway, at mga payo ng Espiritu ng Diyos ay pinakikinggan at sinusunod. Mga Piniling Mensahe, aklat 1, 48.

Isang maikling pansingit mula sa bahaging ito. Si Juan ay ipinatapon sa Patmos dahil sa Salita ng Diyos at sa patotoo ni Jesucristo. May dalawang pinag-uukulan ang Mensahe ng Ikatlong Anghel: yaong mga nasa labas ng Adbentismo at yaong mga nasa loob ng Adbentismo. Si Juan ay kumakatawan sa isang Adbentista na hindi lamang inuusig ng sanlibutan dahil sa kanyang pagsunod sa Banal na Kasulatan, kundi inuusig din siya dahil sa kanyang pagsunod sa mga sulatin ng Espiritu ng Propesiya. Ang pag-uusig na nakatuon laban sa Espiritu ng Propesiya ay nagmumula sa loob, hindi sa labas.

Sa pasimula ng sinaunang Israel, pagkaraan ng apat na raang taon sa Ehipto, ang mga nakatakhang maging hinirang na bayang nasa tipan ay hindi na ipinangingilin ang Sabat. Hindi nila kilala ang karakter o kalikasan ni Cristo. Nagkimkim sila ng mga maling pagkaunawa tungkol sa Diyos na kanilang naitanim sa kanilang isipan habang nasa pagkabihag. Ang sampung salot; ang pagliligtas sa Dagat na Pula; ang manna mula sa langit; ang santuwaryo at lahat ng mga kasangkapan nito; ang mga banal na seremonya; ang looban, ang Banal na Dako at ang Kabanal-banalang Dako; ang kautusan ng Diyos; ang Bato na sumunod sa kanila; ang tubig na lumabas mula sa Batong sumunod sa kanila; at maging ang ahas na nasa poste ay pawang inilaan upang palawakin ang kaalaman tungkol sa Diyos sa Kaniyang hinirang na bayan. Ito ay isang yugto-yugtong pagtuturo. Nagpatuloy ang gayong yugto-yugtong pagtuturo hanggang sa ang mga eskriba ay “hindi na nangahas magtanong pa sa Kaniya”; at pagkatapos ay tinukoy Niya ang pinakahuling paksa na kanilang tatalakayin sa isang hayagang pakikipagtalakayan kasama Niya, at ito ay may kinalaman sa pangalan ni David at kung sino at ano si Cristo.

Sa pasimula ng makabagong espirituwal na Israel, matapos ang 1260 taon sa espirituwal na Babilonya, yaong mga nakatakhang maging hinirang na bayang tipan ay hindi na inoobserbahan ang Sabbath. Hindi nila nakikilala ang katangian ni Cristo ni ang Kaniyang kalikasan. Patuloy silang kumapit sa mga maling pagkaunawa tungkol sa Diyos na naipunla sa kanila habang sila’y nasa pagkabihag. Ang kasaysayan ng Adventismo, kasama ang lahat ng mga panandang-daan nito, mga pagtalikod, mga kompromiso, at mga panloob na pakikibaka, ay umabot sa isang yugto noong

dekada 1880 nang nailathala ang *The Desire of Ages*. Nakasaad sa pahina 671 ng aklat na iyon ang isang pagkaunawa hinggil sa Pagka-Diyos na umunlad nang malayong lampas sa pagkaunawang nagmula sa ika-labingwalong siglo.

Ang Sinaunang Israel ay nagkaroon, sa pagtatapos nito, ng isang kontrobersiya na idinulot ng limitadong pagkaunawa sa Pagka-Diyos, na nakabatay sa isang pagkaunawang nagmula sa pasimula ng kanilang kasaysayan. Ayon sa patotoo ni Jesus, maging ang Ama, ang Anak, o ang Espiritu Santo, silang lahat ay “ang kapuspusan ng Pagka-Diyos sa anyong katawan” (Colosas 2:9). Ayon sa patotoo ng Banal na Kasulatan, “Dinggin mo, O Israel: ang Panginoon nating Diyos ay iisang Panginoon” (Deuteronomio 6:4).

Ang Makabagong Israel ay may iba’t ibang kaisipan hinggil sa Pagka-Diyos, at iisa lamang ang wasto. Sa katapusan ng Makabagong Israel, tatapusin ng Diyos ang gawain ng paghahayag ng Kanyang karakter, at gagawin Niya ito habang nananatili pa ang panahon ng probasyon. Ganyan ang Kanyang ginawa para sa mga Judio, at hindi Siya nagbabago kailanman. Tiyak na patuloy tayong lalago sa ating pagkaunawa sa kalikasan at karakter ng Diyos magpakailanman, ngunit nagkaroon ng isang sinadyang propetikong pagkakasunod-sunod ng katotohanan na nagpapakita ng mga pagsisikap ng Diyos na turuan ang Kanyang bayan tungkol sa Kanyang sarili, at ang kasaysayang iyon ay bahagi ng pagtuturong nais Niyang ituro sa kasalukuyan, at ang impormasyong nasusumpungan sa salita ng propesiya hinggil sa prosesong pang-edukasyong iyon ay nagtutukoy sa isang wakas ng talakayan na tumutugma sa pagsasara ng probasyon.

"Si Cristo ang Anak ng Diyos na umiiral bago pa ang lahat, at may sariling pag-iral.... Sa pagsasalita tungkol sa Kanyang pag-iral bago pa ang lahat, dinadala ni Cristo ang isip pabalik sa mga kapanahunang walang tala ng panahon. Tinitiyak Niya sa atin na kailanma’y walang panahong hindi Siya nasa malapit na pakikipag-ugnayan sa Diyos na walang hanggan. Siya, na ang tinig ay noo’y pinakikinggan ng mga Judio, ay kasama na ng Diyos, bilang isang pinalaki na kasama Niya." *Signs of the Times*, Agosto 29, 1900.

Siya ay pantay sa Diyos, walang hangganan at makapangyarihan sa lahat.... Siya ang Anak na walang hanggan at umiiral sa sarili.

Samantalang ang Salita ng Diyos ay nagsasalita tungkol sa pagkatao ni Cristo noong Siya’y nasa lupa, nagsasalita rin ito nang mariin hinggil sa Kaniyang pag-iral bago ang lahat. Ang Salita ay umiral bilang Diyos, ang walang hanggang Anak ng Diyos, na kaisa at iisa sa Kaniyang Ama. Mula pa sa walang hanggan Siya ang Tagapamagitan ng tipan, ang isa na sa Kaniya pagpapalain ang lahat ng mga bansa sa lupa, maging mga Judio at mga Hentil, kung Siya’y tatanggapin nila. “Ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos.” Bago pa man likhain ang mga tao o ang mga anghel, ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos. *Review and Herald*, Abril 5, 1906.

Sa naturang bahagi, siya’y sumisipi mula sa pinakaunang mga salita ni Juan.

Sa pasimula ay ang Salita, at ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos. Siya rin ay nasa pasimula kasama ng Diyos. Ang lahat ng bagay ay ginawa sa pamamagitan niya; at kung wala siya ay hindi nagawa ang anuman sa mga bagay na ginawa. Juan 1:1-3.

Sa pasimula ay may hindi bababa sa dalawang Diyos, sapagkat sinabi ni Juan, “Ang Salita ay Diyos at kasama ang Diyos.” Sa unang talata ng Genesis, ang salitang Hebreo na “Elohim” ay isinasalin bilang Diyos. Madalas, sa salita ng Diyos, ang “Elohim” ay inilalagay sa isang balangkas gramatikal upang tukuyin ang iisang Diyos, ngunit gayunman ay maramihan ito. Sa pamamagitan ng kanyang ikalawang patotoo hinggil sa paksa, inaalis ni Juan ang pagsasaalang-alang na ang “Elohim” sa talatang iyon ay iisang Diyos. Itinatag ng kanyang patotoo na may hindi bababa sa dalawang Diyos.

Lalong nakababahala, para sa mga anti-trinitarian na nag-aangking pinaninindigan ang Espiritu ng Propesiya, ang pahayag na sa pasimula, “ang Espiritu ng Diyos ay kumilos sa ibabaw ng tubig.” Ang “Espiritu” bang kumilos sa ibabaw ng tubig ay ang Ama o ang Anak, o Siya ba ang ikatlong Persona ng makalangit na trio, gaya ng pagtukoy sa Kanya ni Sister White? Ang unang tatlong talata ni Juan sa kaniyang Ebanghelyo ay sinusundan ng ganitong mga salita.

Nasa kaniya ang buhay; at ang buhay ay ang ilaw ng mga tao. At ang ilaw ay lumiliwanag sa kadiliman; at hindi ito naunawaan ng kadiliman. Juan 1:4, 5.

Ang pagtukoy sa liwanag at kadiliman ay ganap na kaayon ng pasimula ng Aklat ng Henesis na nagsasabi.

At sinabi ng Diyos, Magkaroon ng liwanag: at nagkaroon ng liwanag. At nakita ng Diyos na mabuti ang liwanag: at inihiwalay ng Diyos ang liwanag mula sa kadiliman. Genesis 1:3, 4.

Babalikan natin hindi magtatagal ang dalawang magkatulad na sipi hinggil sa liwanag na siyang paksa sa salaysay ng paglikha na sumusunod sa pagpapakilala sa Pagka-Diyos. Sa pasimula, ang unang katotohanang tinatalakay ay ang pagkakabuo o likas na katangian ng Pagka-Diyos. Ngunit hindi nagwawakas ang sipi hanggang sa kabanata dalawa, talata tatlo, kung saan matatagpuan natin na ang huling tatlong salita sa salaysay ng paglikha ay nagsisimula sa tatlong titik na Hebreo na magkakasamang bumubuo sa salitang isinasalin bilang “katotohanan.”

Ang pasimula ng salaysay ng paglalang ay nagpapakilala sa Pagka-Diyos, saka inilalahad ang malikhaing kapangyarihan ng Kaniyang salita, at sa huli ay tinatapos ang sipi sa isang banal na lagdang kumakatawan sa katotohanan, sa mensahe ng ikatlong anghel, at sa pangalan ng Diyos na kinakatawan ng Alfa at Omega.

At sa ikapitong araw ay tinapos ng Diyos ang kaniyang gawa na kaniyang ginawa; at siya’y nagpahinga sa ikapitong araw mula sa lahat ng kaniyang gawa na kaniyang ginawa. At pinagpala ng Diyos ang ikapitong araw, at pinabanal ito: sapagkat sa araw na yaon ay nagpahinga siya mula sa lahat ng kaniyang gawa na nilikha at ginawa ng Diyos. Genesis 2:2, 3.

Ang hantungan ng mga unang katotohanang itinuturo sa Salita ng Diyos ay ang rurok ng sipi. Nagtatapos ito sa tatlong salitang “Diyos,” “nilalang,” at “ginawa,” kaya’t binibigyang-diin ang pasimula ng sipi, at, kasinghalaga nito, ang Sabbath na ikapitong araw. Ang Sabbath, siyempre, ay ang sagisag ng paglalang at ang tanda sa pagitan ng Diyos at ng Kanyang hinirang na bayan. Ang “Katotohanan” ay kinakatawan ng tatlong unang titik ng bawat isa sa mga huling tatlong salitang iyon ng paglalang. Ang patotoo ay nagbibigyang-diin kung gaano kahalaga at kabuluhan ang

katotohanang ukol sa Sabbath, ngunit kasinglalim din nito ang katotohanang ang tatlong titik na iyon ay kumakatawan din sa tatlong hakbang ng mensahe ng unang, ikalawa, at ikatlong anghel. Kaya, sa unang bahagi pa lamang ng Bibliya, ang Sabbath bilang tanda ng malikhaing kapangyarihan ng Diyos ay nakikilala rin bilang usaping pagsubok sa katapusan ng panahon. Ang huling aklat sa Bibliya ay nagbibigay ng ikatlong saksi upang samahan ang patotoo ni Juan sa kanyang ebanghelyo.

Mula kay Juan, sa pitong iglesia na nasa Asya: Sumainyo nawa ang biyaya at kapayapaan, mula sa Kanya na umiiral, at na dating umiral, at na darating; at mula sa pitong Espiritu na nasa harap ng Kanyang trono; at mula kay Jesucristo, na tapat na Saksi, at panganay mula sa mga patay, at pinuno ng mga hari sa lupa. Sa Kanya na umibig sa atin, at naghugas sa atin mula sa ating mga kasalanan sa pamamagitan ng Kanyang sariling dugo, at ginawa Niya tayong mga hari at mga saserdote para sa Diyos at sa Kanyang Ama; sa Kanya ang kaluwalhatian at kapamahalaan magpakailanman. Amen. Masdan, Siya’y dumarating na may mga alapaap; at makikita Siya ng bawat mata, at yaon ding mga sumaksak sa Kanya; at ang lahat ng mga angkan sa lupa ay tatangis dahil sa Kanya. Gayon nga, Amen. Ako ang Alpha at ang Omega, ang pasimula at ang wakas, sabi ng Panginoon, na umiiral, at na dating umiral, at na darating, ang Makapangyarihan sa lahat.

Ako si Juan, na kapatid din ninyo at kasama sa kapighatian, at sa kaharian at pagtitiis ni Jesu-Cristo, ay nasa pulo na tinatawag na Patmos, dahil sa salita ng Diyos, at dahil sa patotoo ni Jesu-Cristo. Ako’y nasa Espiritu noong Araw ng Panginoon, at nakarinig ako sa aking likuran ng isang malakas na tinig, na gaya ng tunog ng pakakak, na nagsasabi, Ako ang Alpha at ang Omega, ang una at ang huli; at, Ang nakikita mo, isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo ito sa pitong iglesia na nasa Asya; sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea. Apocalipsis 1:4-11.

Ang unang tatlong talata ng unang kabanata ng Aklat ng Pahayag ay tumutukoy sa panghuling mensaheng babala at sa paraan kung paano ipinagkakaloob ng Diyos sa sangkatauhan ang nasabing mensahe. Sinasabi rin nito na ito ang Pahayag ni Jesucristo, kaya’t nagtatakda ng kaibhan sa pagitan ng Aklat ng Pahayag at ng Aklat ni Daniel. Ang isa ay propesiya, ang isa nama’y pahayag.

Nagtatagpo at nagwawakas sa Aklat ng Pahayag ang lahat ng mga aklat ng Bibliya. Narito ang katugma ng aklat ni Daniel. Ang isa ay propesiya; ang isa nama’y pahayag. Ang aklat na tinatakan ay hindi ang Aklat ng Pahayag, kundi yaong bahagi ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw. Iniutos ng anghel, “Nguni’t ikaw, O Daniel, itago mo ang mga salita, at tatakan mo ang aklat, hanggang sa panahon ng kawakasan.” Daniel 12:4. Gawa ng mga Apostol, 585.

Sa Aklat ng Pahayag ay may mga linyang propetiko na dapat kilalanin at pagdugtong-dugtongin, linya sa linya. Lahat ng mga linyang propetikong iyon ay nagwawakas sa Aklat ng Pahayag, ngunit ang aklat na tinatakan ay hindi ang Aklat ng Pahayag; at hindi rin ang mismong Aklat ni Daniel ang tinatakan, kundi ang tinatakan sa Aklat ni Daniel ay “yaong bahagi ng propesiya ni Daniel na tumutukoy sa mga huling araw.”

Ang “huling mga araw” ay maaaring maunawaan sa pangkalahatang diwa, ngunit ang pagkaunawa sa mga ito bilang mga salitang kinasihan (na gayon nga sila) ay nangangailangan na suriin din natin kung ang pariralang “huling mga araw” ay may nakaugnay na propetikong simbolismo. Ang “huling mga araw” ay isang tiyak na yugto ng propetikong kasaysayan na may maraming patunay na sumusuporta. Umaasa akong mailalahad ko ang kasaysayang iyon sa malapit na hinaharap. Ito’y partikular na ang kasaysayan mula 1798 hanggang sa pagsasara ng panahon ng probasyon. Isang paraan upang makilala ito ay na sa literal na paglilingkod sa santuwaryo ay may isang araw sa loob ng taon na kumakatawan sa paghatol, at iyon ang Araw ng Pagbabayad-sala. Ang literal na seremonyang iyon ay sumagisag sa tinatawag ni Kapatid na White na antitipikal na Araw ng Pagbabayad-sala. Ang propetiko o espirituwal na Araw ng Pagbabayad-sala ay kumakatawan sa “huling mga araw” ng panahon ng probasyon; kinakatawan nito ang panahon ng pangwakas na paghatol.

Ang propesiyang tinatakan sa Aklat ni Daniel ay may dalawang bahagi. May isang propesiya hinggil sa mga huling araw na kinilala ng mga Millerita, na nagpahayag ng pagbubukas ng paghuhukom. Ang bahaging iyon sa Aklat ni Daniel ay kinakatawan ng pangitain sa Ilog Ulai sa mga kabanata walo at siyam. Ang isa pang propesiyang tinatakan sa Aklat ni Daniel ay nagpapahayag ng pagtatapos ng paghuhukom, at ng wakas ng Adventismo, at ng wakas ng Estados Unidos, at ng wakas ng sanlibutan. Ang pangitaing iyon ay kinakatawan ng Ilog Hiddekel.

"Ang liwanag na tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay lalo na para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa pampang ng Ulai at ng Hiddekel, ang mga dakilang ilog ng Shinar, ay ngayo'y nagaganap na ang kanilang katuparan, at ang lahat ng mga pangyayaring ipinagpauna ay malapit nang maganap." Testimonies to Ministers, 112, 113.

Ang pangitain sa Ulai ay inalisan ng selyo noong 1798 at tumatalakay sa santuwaryo ng Diyos at sa Kaniyang bayan. Ang pangitain sa Hiddekel ay inalisan ng selyo noong 1989 nang, gaya ng inilalarawan sa Daniel labing-isa, talatang apatnapu, ang mga bansang kumakatawan sa dating Unyong Sobyet ay napalis ng kapapahan at ng Estados Unidos, at tumatalakay sa mga kaaway ng bayan ng Diyos. Ang dalawang pangitain ay gumaganap sa paraang gaya ng pitong iglesia at pitong tatak sa Aklat ng Apocalipsis. Ang isa ay ang panloob na kasaysayan ng iglesia at ang isa pa ay ang panlabas na kasaysayan ng iglesia, at kapwa nilang sinasaklaw ang buong lawak ng "mga huling araw na ito" at ay "lalo na para sa" "mga huling araw na ito."

Ngunit bagaman sinasabi sa atin na ang Aklat ng Pahayag ay hindi ang selyadong aklat, sinasabi rin sa atin na ito ay isang selyadong aklat.

Ang Pahayag ay isang aklat na tinatakan, ngunit ito rin ay isang aklat na nakabukas. Itinatala nito ang mga kamangha-manghang pangyayaring magaganap sa mga huling araw ng kasaysayan ng daigdig na ito. Ang mga aral ng aklat na ito ay tiyak, hindi mistikal at di-maunawaan. Sa loob nito, tinatalakay ang gayon ding linya ng propesiya gaya ng nasa Aklat ni Daniel. May ilang propesiyang inulit ng Diyos, at sa gayon ay ipinakikitang dapat silang bigyan ng kahalagahan. Hindi inuulit ng Panginoon ang mga bagay na walang malaking kabuluhan. Manuscript Releases, volume 9, 8.

Ang aklat ng Apocalipsis ay naalisan ng selyo sapagkat ang mga propesiya sa aklat ni Daniel ay naalisan na ng selyo, at ang mismong mga linyang propetiko na naalisan ng selyo sa aklat ni Daniel ay siya ring mga linyang matatagpuan sa Apocalipsis. Ang tinatakan sa aklat ng Apocalipsis ay isang bahagi ng Apocalipsis na may natatanging kaugnayan sa bayan ng Diyos sa “huling mga araw.” Nang isulat ni Sister White ang pahayag na ito, ang “pitong kulog” ay, sa mismong panahong sinusulat niya iyon, nakaselyo pa, kaya’t isinulat niya na “ito ay isang nakaselyong aklat.” Sinabi rin niya na ang aklat ni Daniel ang “aklat na sinelyuhan,” sa anyong pangnagdaan. Para sa kanya, ito ay naalisan ng selyo noong 1798.

Ang tinatakan hinggil sa pitong kulog sa panahon ng kanyang buhay ay hindi lamang ang mga pangyayaring ukol sa hinaharap na kinakatawan ng pitong kulog, kundi higit sa lahat ang katotohanang ang "pitong kulog" ay kumakatawan na ang pasimula ng Adventismo ay may paralelismo sa wakas ng Adventismo. Ang "pitong kulog" ay naglalahad ng pinakamahalagang tuntuning propetiko na kailangan upang maunawaan ang Pahayag ni Jesu-Cristo, at kasabay nito’y inihahayag ang isang atributo ng kalikasan at katangian ng Diyos, na Siya ang pasimula at wakas ng lahat ng bagay. Ipinakilala ng propesiya na may isang sinadyang pag-unlad ng mga katotohanang nakaugnay sa kalikasan at katangian ng Diyos.

Si Jesus, kapag inilarawan bilang ang "Leon sa lipi ni Juda", ay sumasagisag sa gawaing Kaniyang isinasakatuparan habang inihahayag Niya ang katotohanan sa paunti-unti at sistematikong paraan sa pagdaloy ng kasaysayan. Tinatatakan Niya ang salitang propetiko, hanggang sa takdang yugto ng panahon na ito’y dapat maunawaan. Tinatatakan at binubuksan Niya ang katotohanan para sa layunin ng pagtuturo. Bilang Palmoni, si Jesus ang Kamangha-manghang Tagabilang, ang Panginoon ng panahon, na kumokontrol sa Kaniyang-Kasaysayan. Bilang Alfa at Omega, Siya, bukod sa iba pa, ang Panginoon ng wika. Bilang ang Leon sa lipi ni Juda, Siya ang nagtatakda kung kailan ihahayag ang katotohanan sa mga tao.

Sa unang kabanata ng Aklat ng Pahayag, pagkatapos ng unang tatlong talata, ang Pagka-Diyos ay inilalahad bilang tatlong bukod na entidad.

Si Juan, sa pitong iglesia na nasa Asya: Sumainyo nawa ang biyaya at kapayapaan,

mula sa kaniya na ngayon, at nang nakaraan, at darating;

at mula sa pitong Espiritu na nasa harapan ng kaniyang luklukan;

At mula kay Jesucristo, na siyang tapat na saksi, ang panganay mula sa mga patay, at ang pinuno ng mga hari sa lupa. Pahayag 1:4, 5.

Ang panimula ng huling aklat ng Bibliya ay malinaw na nagpapahatid ng pagbati sa Iglesia ng Diyos, at sa pagbating iyon ay ipinapakilala ang Ama, ang Espiritu, at ang Anak. Ang wakas ng Salita ng Diyos ay inuulit ang pasimula, at sa gayon ay binibigyang-diin ang kahalagahan ng wastong pagkaunawa sa Pagka-Diyos. Ginagawa ito alang-alang sa mga magiging taga-Filadelfia at bubuo ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Sila ang panghuling bayang tipan, na paulit-ulit na itinatanghal bilang tipo sa buong kasaysayan ng tipan. Ang mga saksi na iyon, kasama ng iba pang mga katotohanan, ay nagpapatunay na ang Diyos ay paunti-unting pinagsisikapang palawigin ang

kaalaman tungkol sa Kanyang kalikasan at katangian sa buong kasaysayang propetiko.

Ang pinakadakilang sagisag sa Bibliya ng kawalan ng tao ng pagkakilala sa Diyos ay si Paraon, na kumakatawan sa Egipto, isang sagisag ng buong sanlibutan at sa gayon ng buong sangkatauhan. Ang palatandaang iyon ang nagpasimula ng proseso sa pasimula ng literal na Israel, kung saan pinagsikapan ng Diyos na ipakilala ang Kanyang pangalan. Sa pagtatapos ng literal na Israel, naulit ang kontrobersiya tungkol sa pangalan ng Diyos. Sa pagtatapos ng literal na Israel, minarkahan ni Jesus ang Kanyang pakikipag-ugnayan sa mga Judio sa pagtukoy sa kasaysayan ni David at sa paggamit ng "alituntunin ng unang pagbanggit" upang katawanin ang pangwakas na pahayag hinggil sa Laodiceanong pagkabulag ng mga Judio. Hindi nila maunawaan ang Kanyang sinasabi, sapagkat hindi nila nalalaman ang alituntunin ng Alpha at Omega, ni nakikilala man ang Alpha at Omega na nakatayo sa harap nila.

Sa pasimula ng espirituwal na Israel, may kahalintulad ang alitang inilarawan bilang tipo sa kasaysayan ni Moises. Habang naglakbay ang Adventismo sa kasaysayan ng "mga huling araw," maraming pagkakataon ang ibinigay upang higit pang maunawaan ang Alfa at Omega, gaya rin ng nangyari sa sinaunang Israel. Darating ang isang punto na wala nang mga katanungang itatanong sa katapusan ng Adventismo, gaya ng nangyari noong mga araw ni Cristo.

Pagbabalik sa sipi sa aklat ng Pahayag, unang kabanata, nakikita natin na ang biyaya at kapayapaan ay ipinadadala mula sa Kaniya na siyang ngayon, at noong una, at darating; at gayundin mula sa pitong Espiritu; at gayundin mula kay Jesus. Ang Pagka-Diyos ay inihaharap bilang si Jesus, ang pitong Espiritu, at Siya na siyang ngayon, at noong una, at darating, kaya ipinaunawa sa atin na ang Ama ang nagtataglay ng mga katangiang inilarawan bilang Siya na siyang ngayon, at noong una, at darating. Ang mga katangiang ito ay kumakatawan sa walang-hanggang kalikasan ng Diyos. Lagi na Siyang umiiral, at sa mga talatang walo at siyam ang mismong katangiang ito ay malinaw na iniuukol kay Jesus.

Ako ang Alfa at ang Omega, ang pasimula at ang wakas, sabi ng Panginoon, na Siyang nasa ngayon, at Siyang naging, at Siyang darating, ang Makapangyarihan sa lahat. Ako si Juan, na kapatid ninyo at kasama sa kapighatian, at sa kaharian at pagtitiis ni Jesucristo, ay nasa pulo na tinatawag na Patmos, dahil sa salita ng Diyos at sa patotoo ni Jesucristo. Ako ay nasa Espiritu sa Araw ng Panginoon, at nakarinig ako sa aking likuran ng isang malakas na tinig, na gaya ng tunog ng pakakak, na nagsasabi, Ako ang Alfa at ang Omega, ang una at ang huli: at, Ang nakikita mo, isulat mo sa isang aklat, at ipadala mo ito sa pitong iglesia na nasa Asya; sa Efeso, at sa Esmirna, at sa Pergamo, at sa Tiatira, at sa Sardis, at sa Filadelfia, at sa Laodicea.
Apocalipsis 1:8-11.

Yaong mga may Bibliya na ang mga salita ni Jesus ay nakalimbag sa pulang kulay ay nakaaalam na sa mga talatang walo at labing-isa si Jesus ang nagsasalita. Sa mga talatang iyon, ipinakikilala ni Jesus na taglay Niya ang gayunding walang hanggang kalikasan gaya ng sa Ama, nang ipakilala Niya ang Kaniyang sarili bilang "ang Panginoon, na Siyang ngayon, at Siyang noon, at Siyang darating," at idinagdag pa ni Jesus na Siya ang "Makapangyarihan sa lahat."

Sa pasimula ng Aklat ng Pahayag, ang aklat na nagpapakilala na ito ay ang Pahayag ni Jesucristo, ang pinakaunang sinasabi ni Jesus ay na Siya ang Alpha at ang Omega, na Siya rin ay walang hanggan gaya ng Ama, at na Siya rin ang Diyos na Makapangyarihan sa lahat. Ang mga katangian ng Diyos ang pinakaunang mga salita mula kay Jesus sa Aklat ng Pahayag. Ang mga katangiang iyon ay tuwirang katitisan sa mga Adventista na patuloy na ipinagtanggol ang orihinal na posisyon hinggil sa Pagka-Diyos. Naniniwala sila na may isang panahon na ang Anak ay isinilang mula sa Ama.

Ang wakas ng Aklat ng Pahayag ay tumutugma sa pasimula ng Aklat ng Pahayag.

Kasunod ng paglalarawan ng Pagka-Diyos ang Ikalawang Pagparito. Sa kabanata dalawampu't dalawa, natatagpuan natin na ang wakas ng aklat ay umaayon sa pasimula ng aklat, at ang talatang labindalawa ay tumutugma sa talatang pito ng unang kabanata sa pamamagitan ng pagtukoy sa Ikalawang Pagparito.

At, narito, ako'y madaling darating; at kasama ko ang aking gantimpala, upang ibigay sa bawat isa ayon sa kaniyang gawa. Ako ang Alpha at ang Omega, ang pasimula at ang wakas, ang una at ang huli. Mapapalad ang mga tumutupad sa kaniyang mga utos, upang sila'y magkaroon ng karapatan sa punongkahoy ng buhay, at upang makapasok sa lungsod sa pamamagitan ng mga pintuang-daan. Sapagkat nasa labas ang mga aso, at ang mga mangkukulam, at ang mga mapakiapid, at ang mga mamamatay-tao, at ang mga sumasamba sa mga diyus-diyusan, at ang sinumang umiibig at gumagawa ng kasinungalingan. Akong si Jesus ay nagsugo ng aking anghel upang ipatotoo sa inyo ang mga bagay na ito sa mga iglesia. Ako ang ugat at ang supling ni David, at ang maningning na tala sa umaga. At sinasabi ng Espiritu at ng kasintahang babae, Halika. At ang nakaririnig ay magsabi, Halika. At ang nauuhaw ay pumarito. At ang sinumang may ibig, hayaang kumuha ng tubig ng buhay nang walang bayad. Apocalipsis 22:12-17.

Pagkatapos banggitin ang Ikalawang Pagparito, si Jesus, gaya sa unang kabanata ng Apocalipsis, ay ipinakilala ang Kanyang sarili bilang Alfa at Omega. Pagkatapos ay idinagdag Niya ang pagkakaiba sa pagitan ng mga makikinig at ng mga hindi makikinig sa sinabi ng Espiritu sa mga iglesia. Tinukoy Niya ang proseso ng komunikasyon na inilalarawan sa mga talatang isa hanggang tatlo ng unang kabanata, sa pamamagitan ng pagtukoy na isinugo Niya si Gabriel na taglay ang mensahe para kay Juan.

Pagkatapos ay bumabalik Siya sa pangwakas na pahayag na Kaniyang ginawa sa mga eskriba at mga Pariseo sa katapusan ng sinaunang Israel. Pinag-ugnay Niya ang magkabilang wakas ng literal at espirituwal na Israel, sa pamamagitan ng pagbibigay, sa Pahayag, ng kasagutan para sa mga nasa "mga huling araw" hinggil sa hindi naunawaan ng mga Judio sa kanilang "mga huling araw." Sinabi Niya na Siya ang ugat (pasimula) at supling (wakas) ni David. Ang paksa tungkol kay David at sa kaniyang Panginoon ang huling pahayag na ginawa ni Jesus sa mga mapagtalong Judio, at ito'y sumasagisag sa pangwakas na pahayag para sa mga nasa mga huling araw na, ayon sa mensahe sa iglesia ng Filadelfia, nag-aangking mga Judio, ngunit hindi sila.

Narito, yaong mga mula sa sinagoga ni Satanas, na nagsasabing sila’y mga Judio at hindi naman, kundi nagsisinungaling—narito, iparoroon ko sila at pasasambahin sa harap ng iyong mga paa, at upang maalaman nila na inibig kita. Sapagka’t tinaglay mo ang salita ng aking pagtitiis, ako man ay iingat kita mula sa oras ng pagsubok na darating sa buong sanlibutan, upang subukin ang mga nananahan sa ibabaw ng lupa. Apocalipsis 3:9, 10.

Ang mga sumasamba sa paanan ng mga banal ay mga Laodiceanong Adventista na isinuka mula sa bibig ng Panginoon.

Iniiisip mo na yaong mga sumasamba sa paanan ng banal (Apocalipsis 3:9) ay sa wakas maliligtas. Dito, kailangan kong sumalungat sa iyo; sapagkat ipinakita sa akin ng Diyos na ang pangkat na ito ay mga nag-angking Adventista, na tumalikod, at ‘muling ipinapako sa krus, sa ganang kanila, ang Anak ng Diyos, at inilalantad siya sa hayagang kahihyan.’ At sa ‘oras ng tukso,’ na darating pa, upang maihayag ang tunay na pagkatao ng bawat isa, malalaman nilang sila ay magpakailanman nang napahamak; at, sa tindi ng pighati ng espiritu, magpapatirapa sila sa paanan ng banal. Salita sa Munting Kawan, 12.

Ayon sa Bibliya at sa Espiritu ng Propesiya, yaong mga sumasamba sa paanan ng mga banal ay mga kasapi ng sinagoga ni Satanas. Ipinahayag nilang sila’y mga Hudyo, ngunit hindi sila. Ang mga matutuwid na Adventista ang tinutugunan sa iglesia ng Filadelfia. Ang isandaan at apatnapu’t apat na libo ay mga taga-Filadelfia, at yaong mga nagsasabing sila’y mga Hudyo, ngunit hindi naman, ay mga taga-Laodicea. May dalawang uri ng mga tapat sa “huling mga araw”: ang isandaan at apatnapu’t apat na libo, at ang mga martir. Dalawa lamang sa pitong iglesia ang walang anumang puna. Ang isa ay ang Filadelfia, na kumakatawan sa mga hindi namamatay kailanman, at ang isa pa ay ang Esmirna, na kumakatawan sa mga tapat na martir. Ang mga martir at ang mga hindi namamatay—Esmirna at Filadelfia—ang tanging mga iglesia sa pitong wala ni anumang pagkondena na kalakip sa mensaheng ibinigay sa kanila. Gayunman, kapwa iglesia ay kinailangang harapin ang mga nagsasabing sila’y mga Hudyo, ngunit hindi naman. Ito’y sapagkat silang lahat ay mga kasapi ng iisang iglesia sa “huling mga araw” na humaharap sa gayunding mga kalagayan: ang isang uri ay itinalagang magpatotoo sa pamamagitan ng kanilang dugo, na kinakatawan ni Moises sa Bundok ng Pagbabagong-Anyo, at ang isa naman ay kinakatawan ni Elias na hindi namatay.

At sa anghel ng iglesia sa Smyrna, isulat: Ganito ang sinasabi ng Una at ng Huli, na namatay at muling nabuhay: Nalalaman ko ang iyong mga gawa, at ang kapighatian, at ang karukhaan (ngunit ikaw ay mayaman); at nalalaman ko ang kalapastanganan ng mga nagsasabing sila’y mga Judio, at hindi naman, kundi sila ang sinagoga ni Satanas. Huwag kang matakot sa alinman sa mga bagay na iyong daranasin: narito, ihahagis ng diyablo ang ilan sa inyo sa bilangguan, upang kayo’y subukin; at magkakaroon kayo ng kapighatian sa loob ng sampung araw: magpakamatapat ka hanggang sa kamatayan, at ibibigay ko sa iyo ang putong ng buhay. Apocalipsis 2:8-10.

Samantalang inilalarawan ni Jesus ang malubhang kalagayan ng iglesia sa Esmirna, iisa lamang ang Kaniyang positibong pahayag nang sabihin Niya, “ngunit ikaw ay mayaman,” at sa gayon ay ipinagkakaiba sila sa mga kasapi ng sinagoga ni Satanas na hindi mayaman. Yaong mga

binabanggit sa Apocalipsis na mga Adventista at nag-aakalang sila ay mayaman, ngunit hindi naman, ay ang mga Judio na nagsasabing sila ay mga Judio, at hindi—sapagkat sila ay mga Laodiceanong Adventista ng Ikapitong Araw.

Sa panimula ng Aklat ng Pahayag, ang Pagka-Diyos ay iniharap bilang tatlong Persona; at sa dulo ng Aklat ng Pahayag ay tuwirang binanggit si Jesus at ang Espiritu, ngunit hindi ang Ama. Hindi mahalaga iyon, sapagkat ang simulain ng “taludtod sa taludtod” na iniuugnay sa prinsipyo na ang una ang nagpapaliwanag sa huli ay nangangailangan na kilalanin ang Ama sa mga huling talata ng Pahayag, sapagkat Siya ay nakilala na bilang naroroon sa mga unang talata. Hindi ito naiiba sa Ebanghelyo ni Juan, unang kabanata, kung saan hindi tuwirang tinukoy ni Juan ang Espiritu, ngunit nauunawaang naroroon ang Espiritu, sapagkat naroroon ang Espiritu noong kauna-unahang naisulat ang pariralang “sa pasimula.” Ang patotoo ng Ebanghelyo ni Juan sa unang kabanata ay nagsisimula sa gayunding parirala, “sa pasimula.”

Ang "pasimula" ay isang makahulagang sagisag at nararapat suriin ayon sa mga tuntuning makahula, kabilang ang linya sa ibabaw ng linya. Ang pasimula ni Moises ay siyang pasimula ng ebanghelyo ni Juan, siya ring pasimula ng aklat ng Apocalipsis, at ito rin ang wakas ng Apocalipsis. Sa apat na linyang iyon, dalawang beses na natutukoy ang lahat ng tatlong Persona ng makalangit na triyo, at sa isang linya (ang ebanghelyo ni Juan) maaaring wala ang Espiritu, at sa ikaapat na linya ay wala ang Ama; ngunit kapag pinagsama, ang tatlong Dibinong Persona ay kinakatawan sa lahat ng apat na linyang iyon.

Naparito si Cristo upang ipakilala ang Ama, at naparito ang Espiritu Santo upang ipakilala ang Anak. Silang tatlo ay nag-alay ng mga walang-hanggang sakripisyo. Ang Ama’y gayon na lamang ang pag-ibig sa sanlibutan kaya’t ibinigay Niya si Jesus. Si Jesus naman ay gayon na lamang ang pag-ibig sa sanlibutan kaya’t pumayag Siyang akuin sa Kanyang sarili, magpakailanman, ang katawang-tao ng mga nilikha Niya. Anong uri ng pagbibigay ang ipinapakita sa kilos ng Manlilikha sa pagpili Niyang maging bahagi ng Kanyang nilikha? Ang ikatlong Persona ng Pagka-Diyos ay ibinigay ang Kanyang sarili, sapagkat tinanggap Niya ang katayuang manahan sa loob ng nilikhang entidad na tinatawag na sangkatauhan, magpakailanman.

Marahil dahil dito ay paulit-ulit na inuugnay ang Espiritu Santo sa mga simbolo ng bayan ng Diyos. Siya ang Persona ng Pagka-Diyos na mananahan sa piling ng sangkatauhan. Kaya nga, ang mga simbolo ng Espiritu Santo sa Banal na Kasulatan ay madalas, kung hindi man palagi, ay isinasakatawan ng isang sagisag na kumakatawan kapwa sa Espiritu Santo at sa sangkatauhan. Sa pasimula, ang Espiritu ay kumilos sa ibabaw ng mga tubig.

At sinabi niya sa akin, Ang mga tubig na iyong nakita, na kinaupuan ng patutot, ay mga bayan, at mga karamihan, at mga bansa, at mga wika. Apocalipsis 17:15.

Ang kaisa-isang kasangkapan sa santuwaryong itinayo ni Moises na walang huwarang partikular na idinetalye na dapat sundin ng mga manggagawa ay ang kandelero na may pitong sanga. Ang kandelero ay kumakatawan sa pagsasanib ng pagkatao at pagka-Diyos. Dahil dito, ang disenyo ng kandelero ang kaisa-isang bagay sa santuwaryo na iniwang bukas sa ambag ng tao. Ang pitong kandelero na nilalakaran ni Cristo ay kinikilala bilang ang pitong iglesia. Gayunman, ang

kandelero ay napapasindihan ng langis, na kumakatawan sa Espiritu Santo, at ang mga mitsa ng mga ilawan na sumusuporta sa ningas upang magbigay-liwanag ay yari mula sa mga dating ginamit na puting kasuotang lino ng mga saserdote, na kumakatawan sa katuwiran ni Cristo na nagniningning bilang ilaw ng sanlibutan. Ang bayan ng Diyos ang ilaw ng sanlibutan, ngunit ang ilaw na iyon ay napapasindihan lamang sa pamamagitan ng langis ng Espiritu Santo. Madalas na iniuugnay ang Espiritu Santo sa mga tao sa paglalarawan sa Kanya sa Kasulatan.

At mula sa luklukan ay lumabas ang mga kidlat at mga kulog at mga tinig: at may pitong ilawan na nagningas sa harap ng luklukan, na siyang pitong Espiritu ng Diyos. Apocalipsis 4:5.

Ang pitong ilawan ay tinutukoy dito bilang “pitong Espiritu ng Diyos,” subalit ipinahayag sa atin na ang pitong kandelero ay ang pitong iglesia.

Ang hiwaga ng pitong bituin na iyong nakita sa aking kanang kamay, at ng pitong gintong kandelero. Ang pitong bituin ay ang mga anghel ng pitong iglesia; at ang pitong kandelero na iyong nakita ay ang pitong iglesia. Pahayag 1:20.

Ang pitong kandelero ay kapwa ang pitong Espiritu at ang iglesia ng Diyos.

At nakita ko, at narito, sa gitna ng luklukan at ng apat na buhay na nilalang, at sa gitna ng matatanda, ay nakatayo ang isang Kordero na waring pinatay, na may pitong sungay at pitong mata, na siyang pitong Espiritu ng Diyos na sinugo sa buong lupa. Apocalipsis 5:6.

Ang pitong sungay at pitong mata ay ang Banal na Espiritu rin na sinugo sa buong lupa, at sa bautismo ang isang Kristiyano ay isinusugo sa buong lupa, sapagkat siya’y binautismuhan sa pangalan ng Ama, at ng Anak, at ng Banal na Espiritu. Sa pagpapalang ipinahayag sa mga martir ng krisis ng batas ng Linggo, at sa lahat ng mga namatay sa pananampalataya sa makabagong espirituwal na Israel mula pa noong 1844, ang Espiritu ang nagbibigay ng parangal sa kanilang libing nang Siya’y nagsabi, “Oo,” “makapapahinga sila mula sa kanilang mga pagpapagal,” sapagkat naroon Siya sa panahon ng kanilang mga pagpapagal hanggang sa ibinuwis nila ang kanilang mga buhay.

At narinig ko ang isang tinig mula sa langit na nagsasabi sa akin, Isulat mo: Mapapalad ang mga patay na namamatay sa Panginoon mula ngayon. Oo, wika ng Espiritu, upang sila’y makapagpahinga mula sa kanilang mga pagpapagal; at ang kanilang mga gawa ay sumusunod sa kanila. Apocalipsis 14:13.

Kapag isinasaalang-alang ang wakas at simula ng aklat ng Apocalipsis, ang pasimula ng Bibliya, at ang pasimula ng Ebanghelyo ni Juan, nasusumpungan natin na ang tatlong Persona ng Pagka-Diyos ay kinakatawan, bagaman ang Ama ay naroroon batay sa paglalapat ng tuntunin sa tuntunin. Ang Anak ay naroroon na ipinakilala ang Kaniyang sarili bilang Alfa at Omega.

Kung kinikilala natin na ang pagsasanib ng pagka-tao at ng pagka-Diyos ay pagsasanib ng Espiritu Santo at ng sangkatauhan, sa gayo’y mauunawaan natin kung bakit ang mga sagisag ng Espiritu Santo ay nakaugnay sa mga sagisag ng sangkatauhan. Sa ganitong pananaw, tayo’y bumabalik sa dalawang “sa pasimula” na madalas nating tinatalakay.

Nang pasimula ay nilikha ng Diyos ang langit at ang lupa. At ang lupa ay walang anyo at walang laman; at ang kadiliman ay nasa ibabaw ng kalaliman. At ang Espiritu ng Diyos ay kumikilos sa ibabaw ng mga tubig. At sinabi ng Diyos, Magkaroon ng liwanag; at nagkaroon ng liwanag. At nakita ng Diyos ang liwanag, na ito'y mabuti; at inihiwalay ng Diyos ang liwanag sa kadiliman. Genesis 1:1-4.

Sa pasimula ay ang Salita, at ang Salita ay kasama ng Diyos, at ang Salita ay Diyos. Ito rin sa pasimula ay kasama ng Diyos. Ang lahat ng mga bagay ay ginawa sa pamamagitan niya; at alin mang bagay na ginawa ay hindi ginawa kung wala siya. Nasa kaniya ang buhay; at ang buhay ay siyang liwanag ng mga tao. At ang liwanag ay lumiliwanag sa kadiliman; at hindi ito naunawaan ng kadiliman. Juan 1:1-5.

Gamit ang dalawang saksi ng "sa pasimula," ang Diyos na Salita, na gumawa ng lahat ng bagay, ay ibinigay din ang Kanyang buhay, sapagkat "nasa Kanya ang buhay," at ang Kanyang buhay ang "ilaw" ng mga tao. Ang "ilaw" ng nilikhang tao ay ang katuwiran ng Manlilikha. Ang katuwiran ng Manlilikha ang mitsa sa mga kandila sa santuwaryo.

At sa kaniya'y ipinagkaloob na siya'y naramtan ng pinong lino, malinis at maputi; sapagkat ang pinong lino ay ang katuwiran ng mga banal. Apocalipsis 19:18.

Ang langis na nagbibigay-gatong sa mitsa ay kumakatawan sa gawain ng Espiritu Santo sa buhay ng mananampalataya. Sa pasimula, ang daigdig ay madilim at walang liwanag. Pagkatapos ay ibinigay ni Jesus ang Kaniyang buhay, ang buhay na nasa Kaniya, upang magkaroon ng liwanag para sa mga tao.

At sasambahin siya ng lahat ng nananahan sa ibabaw ng lupa, yaong ang mga pangalan ay hindi nakasulat sa aklat ng buhay ng Cordero na pinatay mula pa sa pagkakatatag ng sanlibutan. Apocalipsis 13:8.

Noong pinili ni Jesus na maging isang hain para sa sangkatauhan, ibinigay Niya ang Kanyang buhay upang ang mga tao ay magkaroon ng liwanag. Gaya ng nangyayari sa dalawang talatang ito, kapag ipinakikilala ang liwanag, ang liwanag ay nagbubunga ng dalawang uri ng mga sumasamba na kinakatawan ng liwanag at ng kadiliman: ang mga anak ng araw o ang mga anak ng gabi.

Ngunit kayo, mga kapatid, ay hindi nasa kadiliman, upang ang araw na iyon ay huwag kayong abutan na gaya ng magnanakaw. Kayong lahat ay mga anak ng kaliwanagan at mga anak ng araw; hindi tayo kabilang sa gabi ni sa kadiliman. 1 Tesalonica 5:4, 5.

Kapag kinikilala natin ang malapit na walang hanggang ugnayan ng Espiritu Santo sa mga anak ng araw, nauunawaan natin kung bakit ang mga sagisag, kapwa ng mga anak ng Diyos at ng Espiritu Santo, ay lubhang magkaugnay. Sa huling bahagi ng Pahayag, nakikita natin si Jesus bilang ang Alpha at Omega; nakikita natin ang Ama sa pamamagitan ng paglalapat ng "linya sa linya"; at ang Espiritu Santo ay nagbibigay ng Kanyang panghuling sagisag tungkol sa Kanyang sarili, sapagkat ang mga banal na lalaki noong una ay nagsalita habang pinakikilos sila ng Espiritu Santo. Ang Kanyang unang pahayag tungkol sa Kanyang sarili sa Genesis ay nagpapakilala sa Kanya bilang gumagalaw sa ibabaw ng mga tubig, o gumagalaw sa sangkatauhan, at ang Kanyang huling

pagtukoy sa Kanyang sarili ay ganito.

At sinasabi ng Espiritu at ng kasintahang babae: Pumarito. At ang nakikinig ay magsabi: Pumarito. At ang nauuhaw ay pumarito. At ang sinumang may ibig ay kumuha ng tubig ng buhay nang walang bayad. Pahayag 22:17.

Mula sa pasimula hanggang sa katapusan, ang Espiritu Santo ay kinikilalang may kaugnayan sa sangkatauhan, sapagkat ang mga anak ng araw ay kumakatawan sa isang pagsasanib ng pagka-Diyos at pagkatao. Itinuturo ni Pablo, gaya rin ni Isaias, na ang mga tao ay mga sisidlan, at ang mga kandelerero sa santuwaryo ay may mga sisidlang kinalalagyan ng mitsa; at ang langis ay bumababa sa mga sisidlan bilang panustos na kailangan upang maihayag ang ilaw na siyang katuwiran ni Cristo. Tayo ang mga sisidlan ng Espiritu Santo, ang ikatlong Persona ng Pagka-Diyos, na kinilala mula sa pasimula hanggang sa katapusan ng Salita ng Diyos, at tahasang ipinakilala sa mga sulatin ng Espiritu ng Propesiya.

Sa mensahe ng ikalawang anghel, na natupad sa simula ng Adventismo at sa wakas, may dalawang bukod na mensahe: isa para sa Iglesia at isa para sa sanlibutan.